

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 61/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2011 predbežne prerokoval návrh JUDr. A. P., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Š., s. r. o., P., v mene ktorej koná advokát JUDr. B. Š., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/42/10-K z 19. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Návrh JUDr. A. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 22. decembra 2010 doručený návrh JUDr. A. P., B. (ďalej len „navrhovateľka“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/42/10-K z 19. októbra 2010.

Z návrhu a jeho príloh vyplýva, že rozhodnutím č. VP/42/10-K z 19. októbra 2010 uložil výbor navrhovateľke ako verejnej funkcionárke v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon“) pokutu v sume 744,50 € za porušenie povinnosti, ktorá jej vyplýva z ustanovenia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

Navrhovateľka v sťažnosti uvádza, že svoju povinnosť porušila, keď písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podala výboru až 21. septembra 2010 potom, ako jej bolo výborom oznámené začatie konania vo veci verejného záujmu.

Podľa sťažovateľky oddelenie vládnej a parlamentnej dokumentácie Ministerstva obrany Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) zaslalo 14. januára 2010 výboru list, v ktorom zaslalo zoznam štátnych zamestnancov ministerstva, ktorí k 31. decembru 2009 boli verejnými funkcionármi podľa ústavného zákona. Výbor v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že s predmetnou skutočnosťou sa oboznámil 11. augusta 2010 pri rokovaní o prehľade došlých oznámení verejných funkcionárov za máj – jún 2010. V skutočnosti však o porušení povinností sťažovateľky podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona mal výbor vedomosť už od 1. apríla 2010. Konanie proti navrhovateľke bolo výborom začaté uznesením č. 21 z 11. augusta 2010, t. j. 4 mesiace potom, ako sa dozvedel o skutkoch, ktoré sú v rozpore so zákonom – povinnosťou verejného funkcionára. Ďalej poukazuje na to, že aj v prípade, že žiadna lehota nie je stanovená, najmä ak sa správny orgán dozvedel o skutkoch, ktoré sú v rozpore so zákonom, mal výbor postupovať tak, aby disciplinárne konanie bolo začaté v primeranej lehote. Ak tak nepostupoval, potom môže toto nesplnenie povinností podľa sťažovateľky mať za následok nezákonnosť disciplinárneho konania oneskorene začatý správny orgánom a môže viesť k zrušeniu disciplinárneho opatrenia uloženého na konci tohto konania.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že v jej prípade bolo disciplinárne konanie výboru začaté oneskorene, a preto došlo k porušeniu jej právnej istoty. Toto malo byť porušené aj nekonaním výboru v primeranej lehote vo veci, v ktorej bolo vydané napadnuté rozhodnutie

výboru o uložení pokuty do 30 dní odo dňa, keď sa navrhovateľka ujala funkcie členky dozornej rady V., š. p., P. K porušeniu povinnosti vyplývajúcej z ústavného zákona došlo zo strany navrhovateľky z dôvodu pracovnej vyťaženia vyplývajúcej z funkcie zástupkyne vedúceho služobného úradu ministerstva.

Navrhovateľka dáva do pozornosti ústavného súdu tú právnu skutočnosť, že na výbor vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov treba nahliadať ako na správny orgán, ktorý je povinný rozhodnúť vo veci do 60 dní od začatia konania (čl. 9 ods. 5 ústavného zákona).

Konanie vo veci sťažovateľky bolo začaté 11. augusta 2010, pričom rozhodnutie výboru bolo vydané až 19. októbra 2010.

Vzhľadom na uvedené navrhovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal návrh na ďalšie konanie a aby po jeho prerokovaní nálezom takto rozhodol:

„1. Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn.: VP/42/10-K z 19. októbra 2010 sa zrušuje.

2. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií je povinný zaplatiť prostredníctvom Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky úhradu trov konania právnemu zástupcovi navrhovateľky na jeho účet... v sume 254,88,- EUR bez DPH, spolu s DPH v sume 303,30,- EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnemu funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLZ. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu sa na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom posudzovaného návrhu, ktorým navrhovateľka žiada zrušiť rozhodnutie výboru, je žiadosť o preskúmanie napadnutého rozhodnutia výboru v konaní podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde označenom ako „Konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov“ (§ 73a a § 73b zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu návrh, ktorým navrhovateľka žiada zrušiť rozhodnutie výboru, je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“).

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí navrhovateľ preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s týmito ustanoveniami ústavného zákona, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z citovaného ústavného zákona neporušil, a teda nebol dôvod, aby mu bola uložená pokuta.

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu návrhu považuje za podstatné, že navrhovateľka nenamieta, že ako verejná funkcionárka bola v zmysle citovaných ustanovení ústavného zákona povinná predložiť výboru oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, a nenamieta, resp. nepopiera ani to, že porušila povinnosť, ktorú jej ako verejnej funkcionárke ukladalo ustanovenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, tvrdí však, že oneskorené konanie výboru a následne jeho nekonaním v primeranej lehote, rozhodnutie vydané po uplynutí lehoty 60 dní od začatia konania je rozhodnutím nezákonným a ako také má byť v ďalšom procedurálnom postupe na podnet účastníka konania (navrhovateľky) zrušené.

1. Výbor po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že navrhovateľka, členka dozornej rady V., š. p., P., nepodala oznámenie za rok 2009 v lehote uvedenej v ústavnom zákone (oznámenie mala podať do 31. marca 2010, podala ho však až 21. septembra 2010) z dôvodu opomenutia spôsobeného pracovným vyťažením.

Z tohoto dôvodu bolo prijaté uznesenie, ktorým výbor uložil navrhovateľke pokutu za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške mesačného platu verejného funkcionára podľa § 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona v sume 744,50 € (v súlade s listom ministerky práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 7154/10-II/I z 19. marca 2010).

Výška mesačného platu verejného funkcionára bola stanovená v súlade s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona vo výške priemernej nominálnej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2009, keďže verejná funkcionárka v tomto období ešte

nepoberala v roku 2009 za výkon verejnej funkcie mzdu a nebola jej vyplatená žiadna odmena.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je jednoznačne obmedzený na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

2. Ústavný súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku sťažovateľky o tom, že výbor disciplinárne konanie proti nej začal oneskorene (podľa nej o tejto skutočnosti mal vedomosť od 1. apríla 2010 a konanie proti nej začal až uznesením č. 21 z 11. augusta 2010). Ďalej poukazuje na to, že konanie začaté 11. augusta 2010 bolo rozhodnuté výborom napadnutým rozhodnutím až 19. októbra 2010.

Preskúmaním návrhu navrhovateľky ústavný súd dospel k záveru, že jej návrh je aj v tejto časti zjavne neopodstatnený.

Z hľadiska právnych následkov nedodržania uvedenej lehoty ale ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 23/07, III. ÚS 24/07) konštatoval, že v ústavnom zákone ani v nijakom inom právnom predpise nie je obsiahnutá právna úprava následkov prekročenia tejto lehoty, t. j. jej uplynutie sa nespája so žiadnymi právnymi účinkami. Na základe toho možno dospieť k záveru, že výbor môže ústavne akceptovateľným spôsobom rozhodnúť aj po uplynutí tejto lehoty, t. j. ide len o poriadkovú lehotu, ktorej márne uplynutie nemôže byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru. Bez ohľadu na tento právny záver ústavný súd považoval aj v tomto prípade za potrebné zdôrazniť, že je v záujme dodržiavania princípov právneho štátu, najmä právnej istoty účastníkov konania, aby výbor vydával a aj vyhotovoval rozhodnutia v lehote ustanovenej v čl. 9 ods. 5 prvej vete ústavného zákona aj napriek tomu, že táto lehota je poriadková.

Zjavná neopodstatnenosť predmetného návrhu vyplýva z toho, že jeho odôvodneniu chýba akákoľvek argumentácia týkajúca sa toho, že by konanie navrhovateľky nebolo v rozpore s právami a povinnosťami uloženými jej ústavným zákonom, a teda neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by ústavný súd mohol kvalifikovať ako relevantné v rámci konania podľa § 73a zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd návrh už po jeho predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2011